

Hunt siin sihikule võtab peni

Luuletus Jaan Puusaagist kes ei austa hunte ja Omar Haijami. Miks ei austast ta on peni! Aga penid ei austa ei Haijami, ei Senekat, ei Diogeni. Jaan Puusaag ei austast: ei naisi, ei lapsi, ei isegi iseennast!

1.Eestis metsad, Eestis aasad
Kaunid kallid abikaasad.
Eestis samuti on vett,
See on rikkus! On ka mett.
On meil soid ja kuremarju,
On ka Tallinn seal kus Harju.
Kõik ei saagi olla hea,
Viga parandab siin vea!

2.Tallinnas on lambaid, kanu,
Noori, keskmisi ja vanu.
Penidel on hetkel pidu,
Kontor täis on nende ridu.
Hunt on Tallinnas ka puine,
Elu pikalt olnd üksluine.
Mõni hunt on lausa peni,
Pole aru saanud seni!

3.Selles luules võtan letti,
Kelle penid panid ketti.
Neli jalga on tal rauas,
Kuid ta hing ei ole hauas.
Rauad näivad hästi hellad,
Igal hundil omad kellad.
Jaan Puusaagist on need read,
Ta on teinud mõned vead!

4.Kaugelt vaatan: Hunt või peni?
„Ära vastusega veni.“
On ta valge, hall või must?
Kas tal surm on pakund ust?
Kas ta austab ka Haijami?
Uulu eite, Paide Sämmi?

Kas ta austab tervet kera?
Ketassael igat tera?

5.Pole jõudu värvis, säras,
Vähe jõudu on ka määras.
Jaan on muutunud siin peniks,
Pulgakommi imend seniks.
Jaan ei kaitse praegu nõrku,
Langenud ta peni võrku.
Võtab suhu, istub maha,
Laseb endal panna taha!

6.Jaanis pole olnud hunti,
Tallinnas ei ole punti.
Jaan on mänginud siin litsi,
Võtan hetkel ühe pitsi.
Hommikul ta teeb minetti,
Õhtul kohendab korsetti.
Lõunal lakub oma mune,
Öösel sonib läbi une!

7.Pole aru saand see tropp,
Et on kellegi halopp.
Et ei austa naisi, lapsi,
Floorat, faunat ja ka rapsi.
Ta ei austa end ja elu,
Sellepärast suus on lelu.
Mõistus tal on isepäine,
Vahel kuum ja vahel jääne!

8.Lõuna Eestist hunt on rindel,
Vahel vakka, vahel kindel.
Mühka norib hetkel tüli,
Ketist temal on üks lüli.
Mühka tunneb kotkast, karu,
Istub maas ja peab aru.
Jaan see aga imeb lelu,
Pakub penidele melu!

9.Maksab makse ja aktsiise,
Kuulab eitede kapriise.
Kasvatab ta peni karja,
Mühkal raske murda harja.
Mühka muutuda võib uduks,
Hälli juures lapse tuduks.
Jaan on elus olnud vaid peni,
Mõistus pole töötand seni!

10.Hunt võib vahel olla kobra,
Ära minu mõtteis sobra.
Hunt võib korra olla lits,
Naisele tal vändas pits.
Mühka pole olnud peni,
Imekombel elus seni.
Peni hetkel meil ka Seli,
Neinar Jaanile on veli.

11.Kohtab Mühka varsti Jaani,
Siis on penil keel ju maani!
Peni siis ei saa ju aru,
Mühka hunt või Mühka karu?
Mühka kotkas, vaal või rott?
Miks tal puudub lõualott?
"Jaan kui tahad teeme trenni,
Mina hunt, sa ikka peni!"

12.Ansipist mul sada rida,
Ta tankist. Ei austa ida.
Kapost mul on mõni luule,
Vända pääga üle huule.
Varsti võtan Mõisa ette,
Neivelt ka on eesti sete.
Meeritsale varuks litt,
Sest ta suus on ammu titt!

13.Jaan Puusaag on liigi reetur,
Pole hunt vaid peni ettur.
Lesib nagu kutsu vaibal,
Lõhn on juures nagu laibal.

Käsi see mis toob tal liha,
Täis on verd ja täis on viha.
Tolles käes ka pappi printer.
Jaan, kas julged olla sprinter?

14.Paistab kodus Jaani naine,
On nii ookean kui laine.
Teeb mis tahab teha seni,
Kiisu allutanud peni!
Jaan, sa oled peni, kutsu,
Hunti sina appi kutsu.
„Ja kui vaja kutsu karu“,
Sellest sa ei saanud aru!

15.Lõpetuseks lisan veeru,
Kus ma teen kaks värsket peeru.
Ära enam pikalt naera,
Kohtumisel murrann kaela.
Murrann Mõisa, Seli, Hääle,
Kõnnin vaikselt oma mäele.
Murda tuln peni karju,
Esimesteks Tallinn, Harju!

Respekt

Autor: Mühka – Must üksik hunt kes austab

Kirjutatud: 20.03.2017

Korrektor – puudub

Mühka luule: www.atnobe.ee/luule ja youtube : Mühka luule

Levitada lubatud.